

bestemte Paabud havde faaet hende til at tage Plads ved Bordet. Hun havde først undslaaet sig under Foregivende af Ildebefindende. Og virkelig følte hun sig ikke vel. Flere Gange under Maaltidet blev hun overfaldet af Svimmelhed, hele hendes Legeme dirrede af Nervøsitet.

Kort efter at man havde rejst sig fra Bordet, gik hun op paa sit Værelse og lod sig ikke mere se.

Hun satte sig til at skrive til Per, — hun vidste intet andet Middel til at dulme sin Længsel efter ham og døve den vilde, fortærende Skinsyge, som var nær ved at lægge hende øde baade paa Sjæl og Legeme.

Det var ikke saaledes, at hun paa nogen Maade mistænkte Per. Enhver Tanke om Utroskab laa hende saa fjern, at end ikke hans Breves Kortfattethed og det Besvær, han tydelig nok igen havde med at finde den fortrolige Tone, for Alvor foruroligede hende. Siden deres ømme Forening følte hun ham som en uadskillelig Del af hende selv. Med sin stolte og kyske Natur kunde hun ikke tro paa Muligheden af et Bedrag. Og hun havde ikke glemt det Udtryk af Lykke og Taknemlighed, der havde glødet i Pers Øje, den første Gang han hvilede i hendes Arme. Hun gemte dette Minde som et viet Pant. Hun fik i hine Øjeblikke Vished for — hvad hun undertiden næsten havde tvivlet om — at ogsaa hun var Kvinde og kunde være sin Elsker til Lyst.

Men naar hun tænkte paa alle de Mennesker, mellem hvilke Per daglig færdedes, som nød den Lykke at leve i hans Nærhed, at tage om hans Haand, høre hans Stemme, se hans Smil, . . . der kunde da rejse sig i hende en Slags Had til disse Fremmede, som ejede alt det, hun selv sukkede efter. Hun var misundelig paa de Brosten, han